

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 3/4 februari 2024.
Vijfde zondag door het jaar¹**

Een overvloed van menselijk leed.

Wie zich niet afsluit voor de actualiteit wordt er dagelijks mee geconfronteerd. Beelden van oorlog in Oost-Europa en in het Midden-Oosten komen onze huiskamer binnen. Of ook van dichterbij. Verbijsterde mensen in onze steden die staren naar de puinhopen van weer een explosie, zoekend naar hun vermisten.

Rembrandt, Jezus geneest de zieken - Honderd guldenprent

Een overvloed van menselijk leed.

In de eerste lezing hoorden wij Job klagen en steunen.

Job was een rijk en welvarend man. Hij bezat alles wat zijn hart begeerde: een groot gezin, economisch succes.

Maar dan staat op een kwade dag het noodlot voor zijn deur en verliest hij alles en iedereen.

Job was heel gelovig. Hij was gewend God te danken voor al zijn weldaden aan hem bewezen.

Nu wordt hij grondig beproefd.

Wie het hele boek Job leest, - zeer aanbevolen lectuur, misschien tets voor de naderende veertigdagentijd - ontdekt dat Job bijna zijn geloof in God

¹ Job 7, 1-4. 6-7; 1Kor. 9, 16-19. 22-23; Marcus 1, 29-39

verliest. Als Hij een God van mensen is hoe kan Hij dan zoveel ellende toestaan?

Zijn gebed, dat vroeger bestond uit dankbaarheid, wordt een bittere klacht. Tenslotte blijken zijn geloof en zijn gebed bestand tegen zoveel ramspoed. Hij weerstaat zijn oude vrienden, die in dit uur van de nood, hun ware, afstandelijke gezicht laten zien. Zij mompelen dat het zijn karma is; dat het zijn eigen schuld is; dat hij niet vroom genoeg is; dat hij niet netjes met God omgaat.

Terwijl daarentegen het mooie en vrome van Job is dat hij blijft bidden bij al het leed dat hem treft.

Zoals in een huwelijks- of vriendschapsrelatie. Soms zien je die stranden als de twee partners zwaar worden getroffen door verlies en tegenspoed.

Hoe belangrijk en noodzakelijk is het wel niet om juist in zulke omstandigheden met elkaar te blijven praten. Anders vervreemd je van elkaar en verlies je elkaar.

Job blijft praten, hij geeft het niet op.

Zo doorstaat hij die vreselijke periode in zijn leven.

Maar eerst moet hij dus alles zeggen.

Wij hoorden hem vandaag spreken op de bodem van de put.

“*De tenebris*, uit de diepte roep ik U, Heer, Heer God, hoort U mij?”

Een overvloed van menselijk leed.

De sabbat is voorbij.

Jezus is naar de synagoge gegaan, heeft de onreine geesten tot zwijgen gebracht, weggejaagd.

Hij heeft de schoonmoeder van Simon Petrus bij de hand gepakt en weer op haar voeten gezet. Dan, aan het einde van de dag, wanneer de mensen weer naar buiten mogen na die stille zaterdag, stroomt heel de stad voor zijn deur samen. Vele zieken, boze geesten, bezetenen, lijdenden. Je zou er de moed door verliezen. Zoals u en ik bij onze dagelijkse confrontatie met het wereldleed ver weg en dichtbij.

Hij geneest velen en drijft tal van geesten uit.

Eindelijk is die zware dag voorbij.

Er is de rust van de slaap, die Jezus vroeg beëindigt. Op die eerste dag van de week staat Hij vroeg op, gaat naar een eenzame plaats waar Hij bleef bidden.

Uiteindelijk legt Hij die overvloed van menselijk leed aan God, zijn Vader, voor.

Wat weten wij eigenlijk over het gebed van Jezus?

In ons evangelie lezen wij niet wat Hij heeft gezegd tot zijn Vader?

Of was Hij sprakeloos door die overvloed van menselijk leed?

Maar dat is ook een manier van bidden. Misschien is dat wel een hoogtepunt in je gebed: dat je het niet meer weet; dat je de woorden en beelden over God loslaat en dat weet *uit* houden, zoals Job zeg maar.

Niet meer weten wat je zeggen moet.

Soms gebeurt me dat wel eens. Zonder woorden neerknielen. “In uw handen leg ik mijn geest...Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?”

Woorden uit oude psalmen die Jezus gebeden heeft, toen Hem, als een tweede Job, alles uit handen was geslagen, toen zij Hem aan het kruis hadden geslagen. Ook heeft Hij toen, in het uur van zijn dood gebeden: “het is volbracht”. Ik heb gedaan wat Ik kon, nu leg ik het in uw handen.

Toen liet God Hem opstaan, nadat alles was gezegd en volbracht. Mogen wij delen in die opstanding. Amen.